

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.702 van 2 maart 2011
in de zaak A. 193.551/XIV-32.688**

In zake : Abdelghani EL HAOUARI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Van Bockstaele
kantoor houdend te 9620 Zottegem
Grotenbergestraat 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 juli 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directeur van de gevangenis te Oudenaarde van 20 mei 2009, waarbij aan de verzoeker een tuchtsanctie wordt opgelegd van 9 dagen strafcel, geen gemeenschappelijke activiteiten, geen bezoek met uitzondering van advocaat, geen telefoon met uitzondering van de advocaat via p.a. vanaf 19 mei 2009 om 14:30 uur (plaatsing in de veiligheidscel als voorlopige maatregel) tot en met 28 mei 2009 om 14:30 uur en de afzetting als keukendiender.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 196.960 van 14 oktober 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Van Bockstaele, die verschijnt voor de verzoeker, is gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op het ogenblik van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden tuchtstraf, verblijft de verzoeker in de gevangenis van Oudenaarde.

4. Op 19 mei 2009 stelt de penitentiair beampte Nathalie VANDERBEKE een rapport aan de directeur op lastens de verzoeker. Dit rapport stelt onder meer wat volgt:

“(...) Hogervermelde kwam met de warmhoudkar op de 4de sectie. Ik begaf me naar mijn bureau en EL HAOUARI volgde mij. Ik was mijn administratie aan het doornemen toen hij me vanachter hard bij de keel in een wurggreep nam. Tijdens die beweging naderde hij met zijn hoofd als om me te kussen, dit heb ik verijdeld door mijn hoofd weg te draaien. Op dat moment kwam de sectiediender in de deuropening waarop hij zijn greep loste.

El Haouari wil zelfs volgens eigen zeggen ‘...een relatie met me aangaan eens hij buiten is’. Hij beklaagt er zich zelfs over dat ik niet praat met hem en wel met andere

gedetineerden en houd me in de gaten. Zijn gedrag ervaar ik als zeer lastig en moeilijk om te verwerken.

Dit is geen alleenstaand feit, de vorige keer heb ik de weg van de diplomatie bewandeld en betrokkene een fikse waarschuwing gegeven dat zo'n gedrag niet getolereerd word. Terwijl ik dit rapport typ, belde hij me voortdurend op vanuit de keuken gevolg door een bezoek op sectie bij de sectiediender.”.

5. Bij beslissing van 19 mei 2009 legt de gevangenisdirecteur de verzoeker een voorlopige maatregel op.

Op dezelfde dag deelt de gevangenisdirecteur aan de verzoeker mee dat tegen hem een tuchtprocedure wordt opgestart. Er wordt de verzoeker een kopie van dit document, van het rapport aan de directeur, van het overzicht van vroegere sancties en van elk stuk dat deel uitmaakt van het tuchtdossier overhandigd. De verzoeker geeft aan dat hij een beroep wenst te doen op een raadsman, waarvan zijn raadsman bij faxbericht van dezelfde dag op de hoogte wordt gesteld.

6. De penitentiair beambte Nathalie VANDERBEKE zet in een brief van 20 mei 2009 de feiten, zoals vermeld in haar rapport, nogmaals uiteen en stelt daarin onder meer dat de verzoeker, terwijl hij haar benaderde voor het kussen, “eerst neuken dan wurgen” heeft gezegd. De penitentiair beambte Daniël CAMBRON stelt een handgeschreven verklaring op, waarin staat dat Nathalie VANDERBEKE hem de week ervoor reeds heeft gemeld dat zij door de verzoeker met onaanvaardbare voorstellen werd benaderd.

7. Op de zitting van 20 mei 2009 wordt de verzoeker in het bijzijn van zijn raadsman gehoord. Daarbij ontkent hij de betrokken beambte bij de keel te hebben gegrepen. Wel geeft hij aan dat hij zijn handen op haar schouders heeft gelegd.

8. Bij beslissing van 20 mei 2009 van de gevangenisdirecteur wordt de verzoeker de tuchtsanctie “9 dagen strafcel (geen gemeenschappelijke activiteiten, geen bezoek m.u.v. advocaat via p.a.) vanaf 19 mei om 14:30 uur (plaatsing in veiligheidscel als voorlopige maatregel) t.e.m. 28 mei 2009 om 14:30 uur” en “afzetting als keukendiener” opgelegd.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang

Standpunt van de partijen

9. De verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij een persoonlijk, direct, zeker, actueel en wettig belang bij zijn beroep heeft en dat de nietigverklaring hem een voordeel zal verschaffen, aangezien de tuchtsanctie wordt vermeld op zijn tuchtregister en ongetwijfeld een rol speelt bij het toekennen van eventuele strafuitvoeringsmodaliteiten. Hij betoogt in 2012 in aanmerking te komen voor voorwaardelijke invrijheidstelling, hetgeen betekent dat hij reeds in 2011 in aanmerking komt voor eventuele uitgaansvergunningen. Zijn belang zou nog des te meer gelden, gelet op de zwaarwichtigheid van de beweerde feiten. Deze laatste zouden mogelijks ook aanleiding kunnen geven tot een strafrechtelijke vervolging. Het is volgens de verzoeker dan ook evident dat de bestreden tuchtsanctie griefhoudend voor hem is.

10. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gemis aan belang aan. Zij betoogt dat het tuchtregister van de verzoeker reeds rijk gevuld is, dat sedert de inwerkingtreding van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, het “gedrag van de gedetineerde tijdens de detentie” geen door de wet voorziene tegenaanwijzing meer uitmaakt voor de toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling en dat met de begane tuchtrechtelijke inbreuken enkel rekening kan gehouden worden voor zover zij een bewijs vormen van één van de door de wet voorziene tegenaanwijzingen. De verzoeker laat volgens haar na om concrete feitelijke gegevens aan te brengen die zijn bewering staven dat zijn reclassering door de bestreden beslissing in gevaar komt.

De verwerende partij wijst er voorts op dat de strafrechtelijke vervolging en de tuchtprocedure onafhankelijk ten opzichte van elkaar staan en dat, ondergeschikt, niet wordt aangetoond dat er van enige vervolging sprake zou zijn. Ook roept de verzoeker niet uitdrukkelijk een moreel belang in bij de nietigverklaring, maar ziet hij zijn belang louter in de mogelijke negatieve impact op nog te nemen beslissingen inzake tucht of inzake strafuitvoeringsmodaliteiten, wat volgens de verwerende partij een louter hypothetisch belang inhoudt dat niet rechtstreeks uit de bestreden beslissing voortvloeit.

11. De verzoeker antwoordt in zijn memorie van wederantwoord dat hij “vanzelfsprekend” een moreel belang laat gelden, dat hij immers veroordeeld en gestraft werd voor feiten welke hij niet heeft gepleegd, dat de loutere vermelding op zijn tuchtregister hem reeds een blaam en smet bezorgt, voldoende om het vereiste belang te laten gelden. Hij betoogt voorts dat bij de toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten vanzelfsprekend rekening wordt gehouden met het detentieverloop, dat dit misschien niet in de wet omschreven staat, maar wel de werkelijkheid is. De vermelding van de bestreden beslissing op het tuchtregister, zeker wanneer het gewelddelicten betreft, laat volgens de verzoeker uitschijnen dat hij zich niet gebeterd heeft en lak heeft aan elke vorm van autoriteit. Dat zijn tuchtregister al rijkgevuld mag zijn, betekent voorts niet dat één vermelding meer of minder geen verschil meer maakt.

Beoordeling

12. Daargelaten de vraag naar de mogelijke gevolgen van de opgelopen tuchtsanctie voor eventuele strafuitvoeringsmodaliteiten en gebeurlijke strafvervolgung, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in elk geval over een moreel belang beschikt om de beslissing aan te vechten waarbij middels een tuchtsanctie zijn gedrag in de strafinrichting werd afgekeurd.

De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van het recht op een eerlijk proces zoals voorzien in artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Hij voert aan dat zijn recht op een eerlijk proces, inzonderheid het recht op verdediging of nog de wapengelijkheid, in onderhavige tuchtprocedure op een bijzonder ernstige wijze werden geschonden. Hij betoogt in dit verband dat het rapport aan de directeur expliciet vermeldt dat er geen getuigen zijn en dat het tuchtdossier voorafgaandelijk aan de hoorzitting geen getuigenverklaringen bevatte, zodat hij zich tijdens de hoorzitting derhalve heeft verdedigd op basis van een dossier waarin zich geen getuigenverklaringen bevonden. De verzoeker stelt ten eerste verwonderd te zijn geweest dat er in de bestreden tuchtbeslissing melding wordt gemaakt van 4 getuigen, waarvan er 3 werden verhoord in het kader van deze tuchtprocedure, in afwezigheid van de verzoeker.

De “schriftelijke bevestiging” waarvan sprake in de bestreden beslissing, bevond zich volgens de verzoeker niet in het tuchtdossier en de bestreden beslissing vermeldt trouwens niet dat hij van deze getuigenverhoren kennis heeft gekregen.

De verzoeker wijst er voorts op dat artikel 144, § 5, van de basiswet van 12 januari 2005 voorschrijft dat de directeur de getuigen kan horen in aanwezigheid van de gedetineerde en dat deze bepaling bijgevolg werd miskend. De getuigenverklaringen blijken volgens de verzoeker een doorslaggevende rol te hebben gespeeld bij de beoordeling van de verwerende partij, zonder dewelke er enkel nog de verklaring van het slachtoffer geldt, wiens verklaring niet meer de geloofwaardigheid geniet dan deze van de verzoeker. De verzoeker wijst er verder op dat de identiteit van de collega-beambte en de sectiediender waarvan sprake op pagina 2 van de bestreden beslissing niet wordt vermeld en dat, indien de anonimiteit van deze getuigen dient te worden gewaarborgd, dit met redenen moet zijn omkleed. Artikel 6.3.d EVRM stipuleert volgens de verzoeker nochtans dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, in het bijzonder het recht heeft de getuigen à charge te ondervragen of doen ondervragen, en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge.

14. De verwerende partij antwoordt dat artikel 6, eerste lid, EVRM als zodanig niet van toepassing is op een tuchtprocedure en dat de rechtsmacht van de Raad van State voldoet aan de vereisten die aan een rechterlijke instantie zijn gesteld bij artikel 6.1 EVRM. Zij betwist niet dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging van toepassing is op tuchtprocedures ten aanzien van gedetineerden, maar betoogt dat de rechten van verdediging in de voorliggende procedure niet geschonden werden. Van de feiten als zodanig zijn er volgens de verwerende partij inderdaad geen rechtstreekse getuigen, wat genuanceerd moet worden voor wat de sectiediender betreft. Deze laatste, wiens identiteit voor de verzoeker geen geheim kan zijn aangezien er maar één is, was wel een rechtstreekse getuige van minstens de aanwezigheid van de verzoeker in een bureau waar hij niet mocht zijn, wat ook wordt gesteld in het rapport aan de directeur en ter sprake komt tijdens de hoorzitting. Ter wille van de volledige feitenvinding, heeft de directie toch bevestiging gekregen, respectievelijk gezocht, indien niet van de gerapporteerde feiten als zodanig, dan wel van de context waarin de feiten gebeurden, bij nog andere personen dan de rapporterende ambtenaar en de sectiediender, te weten een collega penitentiair beambte en collega Daniël CAMBRON. Het komt volgens de verwerende partij uitsluitend aan de directie toe om te beslissen of er

bijkomende getuigen dienen te worden gehoord. Dat deze indirecte getuigen, noch de rapporterende ambtenaar zelf, ter hoorzitting werden opgeroepen, had te maken met de aard van de feiten en de vrees voor represailles vanwege de verzoeker. Wanneer in de motivering van de tuchtsanctie toch wordt verwezen naar de indirecte getuigen, moet dit volgens de verwerende partij als een onderdeel ten overvloede van de motivering worden beschouwd, aangezien de directie voor haar beslissing genoeg had aan het rapport aan de directeur van 19 mei 2009. De penitentiaire beambten worden door of krachtens de wet opgedragen schriftelijke verklaringen af te leggen, wat niet anders kan betekenen dan dat hun verklaringen een verder strekkende bewijskracht hebben dan de verklaringen van de gewone burger in een akte. Uit het verslag van de hoorzitting, dat bijzonder omstandig is, blijkt ook dat de verzoeker overging tot een gedeeltelijke bekentenis van de feiten (met name dat hij zich toegang verschafte tot het bureau van de penitentiair beambte, dat hij zijn handen op haar schouder heeft gelegd) en dat er werd gediscussieerd over het bestaan en de relevantie van bijkomende getuigenissen. De verwerende partij wijst er tenslotte op dat artikel 144 van de basiswet nog niet in werking is getreden, waardoor de verzoeker hieruit geen middel kan putten, en, louter ondergeschikt, dat het aan de gevangenisdirectie toekomt om de feiten vast te stellen en de Raad van State terzake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft.

15. De verzoeker antwoordt in zijn memorie van wederantwoord dat, ongeacht of artikel 144 van de basiswet al dan niet in werking is getreden, de wetgever deze bepaling reeds in 2005 heeft aangenomen en de inhoud van deze bepaling een kader vormt voor de wijze waarop de wetgever de tuchtprocedure heeft willen regelen. Hoe dan ook blijft het in artikel 6 EVRM omschreven algemeen rechtsbeginsel van het recht op een eerlijk proces onverkort van toepassing. Niettegenstaande de verwerende partij voorhoudt dat de identiteit van de getuigen voor de verzoeker geen geheim inhoudt, slaagt zij er luidens de verzoeker niet in de identiteit van deze getuigen in haar memorie van antwoord mede te delen. Aangenomen dat het aan de directeur toekomt om te beslissen of er getuigen worden gehoord, neemt dit niet weg dat de verzoeker, indien er getuigen worden gehoord, zich dient te kunnen verdedigen tegen hetgeen door deze getuigen werd aangebracht. De verzoeker betoogt voorts dat hij geen gedeeltelijke bekentenissen heeft afgelegd en dat hij zich niet dient te verantwoorden voor het betreden van het bureau van de penitentiair beambte, noch voor het leggen van zijn handen op haar schouders. De verwerende partij meent dat wat door een penitentiair beambte wordt genoteerd in een tuchtrapport, een bijzondere bewijskracht geniet, maar toont niet aan op basis van welke

wettelijke bepaling dit zou gelden. Bovendien gaat de verwerende partij eraan voorbij dat de desbetreffende penitentiair beambte slachtoffer is in dit dossier.

Beoordeling

16. De directeur van een penitentiaire inrichting, zoals te dezen de gevangenis te Oudenaarde, is, ook wanneer hij een tuchtstraf oplegt, geen rechtscollege, maar een orgaan van actief bestuur dat met het handhaven van de tucht is belast.

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op tuchtrechtelijke en administratieve procedures van organen van actief bestuur waartegen beroep openstaat bij een rechterlijke instantie die enerzijds zelf wel aan de vereisten van het voormelde artikel 6 beantwoordt en die anderzijds volle rechtsmacht heeft, zoals te dezen de Raad van State.

In zoverre het middel is gesteund op een schending van artikel 6 EVRM mist het juridische grondslag.

17. Het algemeen beginsel betreffende het recht van verdediging in tuchtzaken houdt in dat een tuchtstraf pas kan worden opgelegd nadat de betrokkene de gelegenheid heeft gekregen zich nuttig te verdedigen ten aanzien van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen. Ook een gedetineerde kan zich op dat beginsel beroepen.

Het middel dient zo begrepen te worden dat daarin ook een schending van dat beginsel wordt aangevoerd. De verwerende partij heeft tegen het aldus begrepen middel ook een uitvoerig verweer gevoerd.

18. De rechten van verdediging van de verzoeker zijn geschonden indien blijkt dat hij geen tegenspraak heeft kunnen voeren over gegevens die van essentieel belang konden zijn voor de beoordeling van de tenlastelegging en de geloofwaardigheid van zijn verweer.

19. Te dezen blijkt uit het rapport aan de directeur dat tegen de verzoeker een tuchtprocedure werd gestart, dat de tuchtvervolging steunde op het incident van 19 mei 2009, met name het feit dat de verzoeker de penitentiair beambte Nathalie VANDERBEKE, toen deze haar administratie aan het doornemen was, langs achter hard bij de keel in een wurggreep nam, dat hij tijdens die beweging de voormelde beambte met zijn hoofd naderde “als om te kussen” maar zij dit heeft kunnen vrijdelen door haar hoofd weg te draaien, de omstandigheid dat de verzoeker reeds langer een gedrag vertoont dat de

beambte Nathalie VANDERBEKE “als zeer lastig en moeilijk te verwerken (ervaat)” en het feit dat de verzoeker de beambte bij het opmaken van haar rapport “voortdurend op(belde) vanuit de keuken gevolg(d) door een bezoek op sectie bij de sectiediender”.

20. Het bestreden besluit is als volgt gemotiveerd :

“Motivering van de sanctie:

Plegen van fysiek geweld en uiten van ernstige bedreigingen tegenover een vrouwelijke beambte en onaanvaardbaar gedrag als keukendiender:

-door de beambte in een wurggreep te nemen;

-door bijkomende verklaring van betrokken beambte: deze gedetineerde bedreigde mij met de woorden: ‘eerst neuken en dan wurgen’ en, ‘het is niet de eerste keer dat deze gedetineerde mij voorstelt om een relatie met hem te beginnen’.

-door de schriftelijke bevestiging van een collega-beambte over eerder gemelde ongewenste toenadering van deze gedetineerde t.a.v. betrokken vrouwelijke beambte.

-door de mondelinge bevestiging van de inhoud van het rapport aan de directeur door de sectiediender.

-door misbruik te maken van zijn functie als keukendiender om bepaalde secties, ongevraagd en zonder reden of toelating, te betreden; en gebruik te maken van het telefoontoestel in de keuken.”.

21. Uit het voormelde blijkt dat de bestreden tuchtsanctie wordt gemotiveerd op grond van het “plegen van fysiek geweld” en het “onaanvaardbaar gedrag als keukendiender” vanwege de verzoeker, alsook op grond van “het uiten van ernstige bedreigingen tegenover een vrouwelijke beambte”, en dit gesteund op het voormelde rapport aan de directeur en bijkomend op de verklaring van beambte Nathalie VANDERBEKE luidens dewelke de verzoeker haar “bedreigde (...) met de woorden ‘eerst neuken en dan wurgen’ en dat ‘het (...) niet de eerste keer (is)’ dat de verzoeker haar voorstelt om een relatie met haar te beginnen”. Blijkens het administratief dossier, in het bijzonder het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting, zijn de voormelde feiten en tenlasteleggingen, gesteund op het rapport aan de directeur en de bijkomende verklaring van de beambte Nathalie VANDERBEKE, aan de tegenspraak van de verzoeker onderworpen. Aldus lijkt uit het dossier naar voor te komen dat de verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is, op grond van feiten en tenlasteleggingen waartegen hij zich heeft kunnen verdedigen.

De overwegingen in het bestreden besluit betreffende “de schriftelijke bevestiging van een collega-beambte over eerder gemelde ongewenste toenadering van deze gedetineerde t.a.v. betrokken vrouwelijke beambte”, en “de mondelinge bevestiging van de inhoud van het rapport aan de directeur door de sectiediender” zijn ten overvloede

gegeven, daar de bestreden beslissing afdoende is verantwoord door de overwegingen die verband houden met de tenlasteleggingen en feiten die ter kennis van de verzoeker zijn gebracht en met betrekking tot dewelke hij zich heeft kunnen verdedigen. Het betoog van de verzoeker dat de getuigen werden gehoord na afloop van de hoorzitting en in zijn afwezigheid, zijn, gelet op wat voorafgaat, niet van aard om het bestreden besluit te vitiëren. Verzoekers verwijzing naar artikel 144, §§ 5 en 6 van de basiswet van 12 januari 2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden met betrekking tot het tuchtregime, doet niet anders besluiten, aangezien deze bepalingen nog niet in werking zijn getreden.

22. Het komt voorts niet aan de Raad van State toe, wanneer hij moet oordelen over een beroep tot nietigverklaring van een tuchtmaatregel, om zelf een onderzoek te voeren naar het bewijs van de aan de betrokkene ten laste gelegde tuchtfeiten en uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van die feiten moet worden beschouwd. Wel kan hij nagaan of de tuchtoverheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen en tot het bewezen zijn van die feiten heeft kunnen besluiten. Het betoog van de verzoeker is niet van aard dat zij de verklaringen van de penitentiair beambte Nathalie VANDERBEKE ontkracht of twijfel zaait over de oprechtheid ervan, zodat de gevangenisdirecteur in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de feiten bewezen zijn. De omstandigheid dat de penitentiair beambte tevens slachtoffer is van verzoekers gedragingen doet aan deze vaststelling niets af.

Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

23. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van “de motiveringsplicht”, meer bepaald “artikel 8 van de Basiswet van 12.01.2005 betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van gedetineerden”, “artikel 3, lid 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en “de Omzendbrief van Minister van Justitie Laurette Onckelinx met nr. 1777 d.d. 2 mei 2005, die de draagwijdte van deze artikelen in de tuchtprocedures voor gedetineerden

nader bepaalt”.

De bestreden beslissing is volgens de verzoeker niet afdoende gemotiveerd en bevat tegenstrijdigheden, aangezien er in die beslissing nergens wordt gesteld dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en de verzoeker schuldig wordt verklaard aan deze feiten. De penitentiair beambte Nathalie VANDERBEKE, die ook het tuchtrapport heeft opgesteld, wordt volgens de verzoeker ten onrechte als getuige vermeld, terwijl zij onmiskenbaar de hoedanigheid van slachtoffer bekleedt. Men kan volgens deze partij onmogelijk de hoedanigheid van getuige aannemen wanneer men slachtoffer en dus betrokken persoon is. Dit getuigenverhoor wordt bovendien opgenomen in de motivering van de tuchtsanctie. Een dergelijke motivering is tegenstrijdig, niet afdoende en bovendien in strijd met het recht op eerlijk proces, zoals voorzien in artikel 6 EVRM.

De verzoeker betoogt voorts dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het tuchtrapport van 19 mei 2009, waarin expliciet vermeld staat dat er geen getuigen zijn, terwijl de bestreden beslissing melding maakt van vier getuigen en in die beslissing geen verklaring wordt gegeven op welke wijze deze getuigen plots op de proppen komen, noch wat de inhoud van hun getuigenverhoor omvat. Een dergelijke motivering is volgens de verzoeker niet afdoende en bovendien niet toelaatbaar, aangezien ze is gebaseerd op een niet passende houding van de verwerende partij zelf, nu de verzoeker op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid is gesteld om tegenspraak te voeren.

De verzoeker betoogt verder dat de anonieme sectiedienster niet staat vermeld als getuige, terwijl zijn mondelinge bevestiging wel expliciet als motiveringsgrond wordt vermeld op pagina 2 van de bestreden beslissing. Een dergelijke motivering is volgens de verzoeker tegenstrijdig, niet afdoende en bovendien in strijd met artikel 6 EVRM.

De verzoeker betoogt tenslotte dat in de bestreden beslissing nergens wordt weergegeven welke de stelling en argumenten van de verzoeker zijn, evenmin als er enig antwoord wordt geformuleerd op deze stelling en argumenten. Ook op dit vlak schiet de bestreden beslissing, wat de motivering betreft, volgens de verzoeker tekort.

24. De verwerende partij antwoordt dat de directie, door de tuchtsanctie op te leggen, impliciet maar duidelijk kenbaar maakt dat zij de feiten bewezen en strafwaardig acht. Volgens haar was de rol van de ambtenaar voor de verzoeker doorheen de volledige loop van de procedure perfect duidelijk en spreekt het voor zich dat elke tuchtprocedure onmogelijk zou worden wanneer een slachtoffer niet zou mogen getuigen over feiten die hem of haar overkwamen. De sectiedienster is niet zo anoniem als de

verzoeker wil laten uitschijnen. Zijn rol en de waarde van zijn getuigenis kwamen uitdrukkelijk aan bod tijdens de hoorzitting, zodat de verzoeker met de vermelding in de tuchtbeslissing perfect weet waarover het gaat en in welke mate zijn getuigenis een rol speelde bij het nemen van de beslissing. Het verslag van de hoorzitting is volgens de verwerende partij bijzonder uitgebreid, de verzoeker kreeg bij die gelegenheid uitgebreid woord en wederwoord, de motivatie van de beslissing vat de bevindingen van de directie samen en er wordt in de beslissing verwezen naar het verslag van de hoorzitting, dat dus integraal deel uitmaakt van de beslissing.

25. De verzoeker antwoordt in zijn memorie van wederantwoord nog dat zijn argumenten door de verwerende partij inhoudelijk niet worden tegengesproken en dat de getuigen op heden nog steeds anoniem blijven.

Beoordeling

26. In zoverre het middel is gesteund op een schending van artikel 6 EVRM mist het om de onder randnummer 16 vermelde reden juridische grondslag.

27. Uit de bestreden beslissing blijkt weliswaar op impliciete, maar op afdoende wijze, dat de gevangenisdirecteur de ten laste gelegde feiten bewezen acht en de verzoeker schuldig acht aan de hem ten laste gelegde feiten.

28. Het betoog van de verzoeker dat getuigen in zijn afwezigheid en na afloop van de hoorzitting werden gehoord en dat “de anonieme sectiediender” niet als getuige staat vermeld, terwijl zijn “mondelinge bevestiging” wel expliciet als motiveringsgrond wordt vermeld, is niet van aard om het bestreden besluit te vitiëren, omdat de daarop betrekking hebbende motieven, zoals gezien onder randnummer 21, ten overvloede zijn gegeven. Zoals vermeld onder randnummer 22 heeft de gevangenisdirecteur in redelijkheid kunnen oordelen dat de feiten, gestoeld op de verklaringen van penitentiair beambte Nathalie VANDERBEKE, bewezen zijn en doet de omstandigheid dat deze laatste tevens slachtoffer is van verzoekers gedragingen, aan deze vaststelling niets af. De verwerende partij heeft zich in het bestreden besluit derhalve met goed gevolg op haar verklaringen kunnen steunen.

29. De formele motiveringsplicht vereist tenslotte niet dat de

gevangenisdirecteur op elk argument dat de verzoeker aanvoert afzonderlijk dient te antwoorden. In het kader van de formele motiveringsverplichting die op haar rust, moet de verwerende partij aangeven welke redenen haar tot haar besluit hebben gebracht en de betrokkene zal daarin de redenen vinden waarom zijn argumenten niet aangenomen zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de argumenten van de verzoeker zorgvuldig werden genoteerd in het verhoorverslag, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan de verzoeker voorts op afdoende wijze opmaken waarom zijn argumenten niet zijn aanvaard. De verzoeker toont niet aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 maart 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen